

Πραότητα σημαίνει... - Του Πρωτοπρεσβύτερου Γεωργίου Δορμπαράκη

/ [Γνώμες](#)

«Πραότης σημαίνει, να παραμένει ακίνητη και ατάραχη η ψυχή, τόσο στις ατιμίες όσο και στους επαίνους» (Άγιος Ιωάννης Κλίμακος, λόγ. η΄ 3).

Μην πάει το μυαλό σου στην πραότητα ως φυσικό χάρισμα – υπάρχουν άνθρωποι που είναι πράοι λόγω χαρακτήρα. Ούτε βεβαίως και σ' εκείνους που έχουν μάθει να «υποκρίνονται» τον πράο, γιατί δεν αντέχουν γενικώς τις συγκρούσεις και τις εντάσεις. Και η μία και η άλλη περίπτωση δεν θεωρούνται αρετές που ελκύουν τη χάρη του Θεού.

Η πραότητα για την οποία κάνει λόγο ο όσιος είναι υπέρ φύσιν κατάσταση, κατεξοχήν χαρισματική, που προϋποθέτει τεράστιο πνευματικό αγώνα: εκείνος που την «κατέκτησε», «έδωσε αίμα και πήρε πνεύμα». Και γι' αυτό συνυπάρχει με την

ταπείνωση, με την αγάπη, με την ειρήνη της ψυχής, με ό,τι χαρακτηρίζει ο απόστολος «καρπὸν τοῦ Πνεύματος». Το ίδιο το Πνεύμα του Θεού αποκαλύπτει: «Προς τίνα επιβλέψω, ἀλλ’ ἢ ἐπὶ τὸν πρᾶον καὶ ταπεινὸν καὶ ἡσύχιον, καὶ ἀκούοντά μου τοὺς λόγους καὶ ποιοῦντά αὐτούς;»

Ἡ πραότητα ἔτσι εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸ τοῦ ἀγίου: τὴν ἔχει ἐκεῖνος που ζεῖ ὡς μέλος Χριστοῦ κι ἡ διαρκὴς ἀναφορὰ τοῦ εἶναι ἀκριβῶς ὁ Χριστός. Ὅταν εἶσαι σὲ διαρκὴ σχέση με τὸν Κύριο καὶ Θεό σου, ὅταν ἔφτασες στο σημεῖο ἡ ψυχὴ σου νὰ ἀναπαύεται μόνον σ’ Εκείνον, τι μπορεῖ νὰ σε κινήσει καὶ νὰ σε ταραξεί ἀπὸ τὴ «θεωρία» αὐτή; Σὲ προσβάλλουν καὶ σὲ υβρίζουν, καὶ παραμένεις στη... θέση σου – ὁ Κύριος σε κρατᾷ. Σὲ ἐπαινοῦν, ἀλλὰ δὲν φουσκώνεις ἀπὸ υπερηφάνεια – πῶς νὰ χάσεις τὴ γλυκύτητα τοῦ τροφῆά σου, τοῦ ταπεινοῦ Κυρίου σου; Που σημαίνει: ἡ οργὴ καὶ ὁ θυμὸς εἶναι καταστάσεις που σε κάνουν νὰ χάνεις τὴν ἐπαφὴ σου με Αὐτόν· που ἀποκαλύπτουν τὴν ἀπιστίαν καὶ τὴ μικρότητά σου.

Νὰ παρακαλεῖς λοιπὸν τὸν Κύριο νὰ σου δίνει δύναμη γιὰ τὸν ἀγῶνα τῆς πραότητος. Ὁ ὅσιος σε βοηθᾷ με τὸν γνωστὸ ρεαλισμὸ τοῦ: «πρῶτα θὰ μάθεις νὰ σφίγγεις τὰ χεῖλή σου νὰ μὴ βγαίνει ἀσχημὸς λόγος στὶς προσβολές που δέχεσαι, ἔστω κι ἂν εἶσαι μέσα σου ἀνταριασμένος. Ἐπειτα θὰ μάθεις νὰ σιωποῦν οἱ ἐνάντιοι στὸν συνάνθρωπο λογισμοί σου, ἔστω κι ἂν νιώθεις ελαφρὰ ταραχή. Καὶ τέλος θὰ δεις τὴν «τέλεια» καρποφορία: τὴν παγιωμένην εἰρήνην καὶ πραότητα στὴν καρδιά σου, σὲ ὅ,τι κι ἂν συμβαίνει» (4).

«Γέροντα, τι κέρδισες τόσα χρόνια στὴν ἀσκήση;» ρώτησαν ὁσίοι ἀββά. «Τὸ νερό που εἶναι ταραγμένο – ἀπάντησε – δὲν μπορεῖ νὰ καθρεπτίσει τὸ πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου. Ὅταν ἡσυχάσει, τότε τὸ καθρεπτίζει σωστά». Στὴν ταραχὴ τῶν παθῶν χάνεις τὸν εαυτό σου. Ὅταν τὰ πάθη εἰρηνεύουν με τὸν πνευματικὸ ἀγῶνα, βρίσκεις τὸν εαυτό σου. Ἡ πραότητα εἶναι τὸ κατεξοχήν δείγμα τῆς ἀληθινῆς αὐτογνωσίας.

Πηγή: pemptousia.gr